

‘Ik wilde mijn kind uit het raam gooien’

Liesbeth is niet blij met haar kind. En dat terwijl ze er acht jaar aan IVF-behandelingen voor over heeft gehad. ‘Ik zag niets leuks aan hem – een vervelend rotkind vond ik het.’

‘Als meisje droomde ik van het moederschap. Tien kinderen aan een lange eettafel, dat was mijn ideaalbeeld. Toen mijn man en ik het na tien jaar tijd vonden om aan kinderen te beginnen, gebeurde er helemaal niets. Na anderhalf jaar proberen belandden we in het medische circuit. Ons hele leven stond vanaf dat moment in het teken van die kindereens. Elk jaar met oud en nieuw proostten we: ‘Misschien zijn we volgend jaar vader en moeder.’ Na de achtste oud en nieuw zonder kinderen was ik het zat. Door de IVF ging ik aan mezelf twijfelen: een vrouwenlichaam was ervoor bedoeld om zwanger te worden – waarom gebeurde het dan niet? Mijn lichaam faalde. Ik vond dat zó moeilijk te accepteren, dat ik er depressief van werd. Ik was mijn levensdoel – moeder worden – kwijt.’

Zo alleen

Ondertussen raakte de ene na de andere vriendin in verwachting. Vriendschappen kwamen onder druk te staan en sommige sneuvelde zelfs. Voor mijn vriendinnen stond alles in het teken van hun zwangerschap, maar die blijdschap kon ik niet met ze delen. Ik voelde me ontzettend alleen, zelfs mijn man kon me niet helpen. Hij stond er zo anders in; hij hoefde

alleen een potje zaad in te leveren, ik moest die pijnlijke behandelingen ondergaan.

Volgens hem was het domme pech dat het niet lukte, terwijl ik het mezelf verweet. Ik dacht regelmatig aan zelfmoord, zo erg voelde ik me in gebreke blijven. Het bleef gelukkig bij een gedachte, ook omdat ik vond dat we het dan maar met zijn tweeën leuk moesten maken. We gingen op reis en maakten het inderdaad leuk. Maar het was niet ‘af’, want ik wilde nog steeds kinderen.

Ik ben me toen in adoptie gaan verdiepen. Als het zo moest, hoefde een eigen kind niet meer; we hadden voldoende liefde om het kind van een ander groot te brengen.

Nog één keer dan

Mijn man was er nog steeds van overtuigd dat het nog wel zou lukken om een eigen kind te krijgen; hij wilde nog één IVF-behandeling. Ik stemde in, op voorwaarde dat we na die behandeling zouden stoppen. En juist die laatste keer gebeurde het onmogelijke: ik werd zwanger.

Mijn man was meteen blij, ik was negen maanden lang op mijn hoede. Door alle eerdere teleurstellingen had ik een enorme muur om me heen gebouwd. Bovendien had mijn schoonzus een jaar eerder, na haar derde IVF-behandeling en negen maanden zwangerschap, een dood kind gebaard. Dat was mijn angstbeeld. In de laatste weken van mijn zwangerschap kwam de datum waarop haar kind dood ter wereld was gekomen dichterbij en dat maakte me panisch. Ik was bang dat mij hetzelfde overkwam. Ik sliep niet meer, was moe en angstig. Om te voorkomen dat ik de bevalling uitgeput zou ingaan, ben ik toen ingeleid.

Niet meteen een band

Het was een zware bevalling en David is met een tangverlossing geboren. Nou heb ik een bloedziekte waarbij mijn bloed niet stolt. En omdat David blauwe plekken op zijn wangen had van de tang, waren ze bang dat hij dezelfde ziekte had. Daarom haalden ze hem direct bij me weg om ‘m 24 uur op

de afdeling neonatologie te houden voor onderzoek en observatie. Ik was te murw van de bevalling om te protesteren, maar het voelde alsof ik geen kind had gekregen, alsof ik geen moeder was geworden.

Toen ik hem de volgende ochtend eindelijk bij me kreeg, herkende ik hem niet eens. Het was alsof hij mijn kind niet was.

De kraamweek was vreselijk, omdat de borstvoeding niet lukte en David alleen maar huilde. Na een week was hij veel afgevallen en sliep hij alleen nog maar. Later bleek dat zijn wervels bekneld hadden gezeten tijdens de bevalling en dat het drinken aan de borst hem daardoor pijn deed. Voor mij was het weer een bewijs dat ik als moeder faalde, ook omdat me was verteld dat het geven van borstvoeding altijd lukt, als je maar wilt.

Ik wilde wel, maar kon niet

Ik raakte uitgeput, maar weigerde alle hulp. Ik was als moeder al in zoveel dingen mislukt, ik moest toch zeker voor mijn eigen kind kunnen zorgen?! Om dezelfde reden had ik mijn baan opgezegd. Als je zo lang probeert een kind te krijgen, dan breng je hem toch niet naar de opvang om zelf te gaan werken?

Maar ik kon het niet aan om hele dagen met hem thuis te zijn. Als mijn man uit zijn werk kwam, was hij blij om David te zien. Maar ik vond niets leuk aan hem. ‘Neem dat vervelende kind alsjeblieft van me over,’ zei ik – tot zijn grote verdriet.

Niet veilig bij mij

Ja, ik vond David echt een rotkind. Ik verweet hem dat hij het me na al die IVF-jaren zo moeilijk maakte. We hadden zo hard gevochten en wat was onze dank? Een huilbaby. Ik viel vaak vreselijk tegen hem uit. Op een dag hield ik het niet meer en dacht: ik gooi je uit het raam. Ik kon me nog net bedwingen, maar het had niet veel gescheeld. Samen hebben we toen heel hard gehuild. Door mijn gekrijs werd hij uiteindelijk stil.

Ik besepte heel goed wat er was gebeurd, dat het niet meer veilig was om met hem alleen te zijn. ‘s Avonds legde ik een plan voor aan mijn man: laten we David naar het ziekenhuis terugbrengen – daar is vast wel een IVF-moeder die hem wil hebben. Hij was woedend. Hij zag niet hoe ver ik heen was, terwijl ik duidelijk een postnatale depressie had. Hij is toen meer thuis gaan werken om te voorkomen dat ik David iets aan zou doen. En we zochten hulp bij het consultatiebureau. De wijkverpleegkundige besepte gelukkig meteen de ernst van de zaak.

Voorzichtig leren vertrouwen

Ik kreeg hulp van een verpleegkundige van een begeleidingsprogramma. Dat was onze redding. Van haar leerde ik in die onveilige situaties fysiek afstand van David te nemen door

hem in de box of de wipstoel te zetten en zelf even de tuin in te gaan. Op die manier kon ik tot rust komen en zakte mijn woede.

‘Hij huilde alleen maar – het zoveelste bewijs dat ik faalde als moeder’

David is nu anderhalf. Sinds een half jaar hou ik echt van hem, dankzij de begeleiding die ik heb gekregen. Ik durf nu zelfs te zeggen dat ik een goede relatie met hem heb. Ondanks alles wat er is gebeurd, is hij graag bij me. Hij komt veel op schoot en wil met me spelen. Ondertussen ben ik een aantal uren in de week gaan werken. In mijn werk ervaar ik dat er dingen zijn die ik wél kan – ik ben goed in mijn werk en dat besef doet me goed. Want ik vind dat ik als moeder nog regelmatig tekortschiet. Ik heb nog wel eens het gevoel dat ik de zorg voor David niet aankan. Het gevoel dat het me écht te veel wordt en dat ik ‘m iets wil aandoen, blijft gelukkig steeds langer weg. Maar het is er soms nog wel. Daarom krijg ik nog begeleiding. Tot mijn vreugde is David ondanks alles een blij en gelukkig kind. Als hij buiten speelt, rent hij gemakkelijk van me weg, draait zich dan om en komt altijd bij me terug. Blijkbaar heb ik toch iets goed gedaan, realiseer ik me op zo’n moment. Ik zie de toekomst daarom rooskleurig in. Dat komt ook doordat ik van mijn begeleidster inmiddels genoeg heb geleerd om verder te gaan. Ik weet nu dat ik geen perfecte moeder hoef te zijn.’

De namen Liesbeth en David zijn om privacyredenen gefingeerd.

Site
seeing

Wanhopige ouders

Jaarlijks zijn meer dan 100.000 kinderen het slachtoffer van mishandeling en meestal zijn het hun ouders hen in hun wanhoop iets aandoen. Vaak gaat het om ouders van huilbaby's. Maar ook ouders die moeilijk kunnen omgaan met de grillen van een peuterpuber gaan wel eens over die grens. Als je het gevoel hebt dat je in zo'n situatie verkeert, vraag dan hulp. Je kunt onder meer terecht bij diverse begeleidingsprogramma's. Zo vond Liesbeth hulp bij Stevig Ouderschap: www.stevigouderschap.nl. Of vraag op het consultatiebureau welke ondersteuning je kunt krijgen.